

CELEBRAR ELS QUARANTA

Es tracta d'aquell recolliment pessimista de què tantes vegades hem parlat. La Maite i jo hem sopat bé, el vi era excel·lent, amb un deix de pega dolça Zara que encara conservo al paladar i el whisky, millor. Ja em coneixes: el sexe, precedit d'un bon àpat i una bona copa, pot convertir-se en una excelsa experiència sensorial i estètica. Així ha estat avui.

A la Maite li agrada dir-me Chet quan beu. Creu que la meua obsessió per Chet Baker no és casual. Jo no sóc europeu de la mateixa manera que Chet Baker no era negre, sembla que li vaig dir una d'aquelles nits que el whisky dota d'un excessiu patetisme qualsevol sentiment.

Chet, posa *Every Time We Say Goodbye* i vine al llit.

Ha estat un gran regal d'aniversari. Amb tot, després de l'orgasme, el buit. Alhora que el semen surt del meu cos ho fan també algunes males idees de la meua ment.

Celebrar la quarantena no té sentit.

Des que te'n vas anar, aquest estat de recolliment gairebé sempre m'acaba portant a tu. Com el felí que es llepa les ferides, sembla agradar-me constatar que ja no puc, com abans, sucumbir a l'impuls de trucar-te a qualsevol hora per convidar-te a una copa.

La Maite dorm. Ens ho hem passat bé, ens

estimem, ens necessitem, ella es llançaria a una relació més seriosa, fins i tot al matrimoni, però jo sóc incapaç d'oferir més. I pateixo. Penso que qualsevol dia es cansarà, trobarà algú amb qui conviure i avorrir-se i a mi em deixarà sol i desolat.

Quan hi posaràs seny? Una pregunta odiosa que la meva mare no para de repetir-me. La vida per a ella és com la seva religió: una successió de rituals imposats que senzillament s'han de fer. Menyspreable, obtusa, tosca. Quantes vegades no hauré pensat això de la meva mare! Amb tot, avui alhora que la polla se'm contreia i buidava, la psique se'm buidava també. Després d'allò de la futilitat de la celebració dels quaranta, la pregunta: quan hi posaràs seny?

DIVAN

Ahir, estirat al divan, parlant a l'esfinx a la qual em vas derivar, em vaig trobar enfadant-me amb tu com si tingués l'edat del teu fill. No li va importar deixar-me aquí tirat. Es va afartar i va marxar. Ell va poder fer-ho. No és la primera vegada que carrego contra tu. Tot i així, em va sorprendre veure'm allà estirat i acusant-te d'un fet ridícul. Com si jo fos un nen desemparat i tu un pare despietat. En sortir del despatx, i un cop al carrer, em vaig adonar que la ferida que m'ha produït la teva partida segueix sense cicatritzar. Aquesta estúpida

regressió arriba al cap de set anys del teu retorn al Marroc.

AMANT

Avui la Maite s'ha comportat d'una manera estranya. Ha deixat anar dues o tres expressions grolles mentre feïem l'amor. Primer he volgut atribuir el seu comportament a l'alcohol, però, ai, després he pensat que potser té un amant. Els nostres polvos, a excepció d'algun panteix necessari, són més aviat silenciosos. En canvi, avui demanava, parlava i fins i tot insultava.

I si tingué un amant? O és que no en tinc, jo, d'amants? No és precisament la meva voracitat sexual, la que no em deixa avançar, obrir-me a una altra possibilitat amb ella?

D'alguna manera, que la Maite tingui un amant també em reconforta. Equilibra la balança. Tot i així, prefereixo rebutjar aquesta possibilitat. Pensaré que no és la primera vegada que la Maite es deixa anar. Es deixa anar poc, això sí. Tem la possibilitat d'acostumar-s'hi. Necessita controlar tot el que succeeix al seu voltant. Tem el descontrol. Potser és això, el descontrol, el que més li atrau de mi. Pensaré que sóc el seu complement ideal. Ella és l'ordre i jo el caos. Prefereixo no preguntar i refugiar-me en l'engany; ficcionar la veritat, emmotllar-la a la meva mida.

LA LEILA

Tu tens la Leila. Ja sé que no és or tot el que lluu, però, igualment, t'envejo. Tu pots sotmetre't als inconvenients d'una vida compartida. Jo no. Jo em sotmeto a la meva verga empalmada. Ràpidament em sento atrapat en un fangar d'obligacions. Necessito saber que el meu cos pot obrir-se a l'embadaliment d'una altra dona atractiva. La relació amb la Maite és el màxim que puc aconseguir. Visc aferrat a aquest sempitern conflicte. No sé què és el que busco en les dones i mentrestant em buido. Vaig pel món ensumant el seu desig sexual. Busco el sexe i, quan l'aconsegueixo —i cada vegada és més costós—, la tristesa postcoit. Estic atrapat en aquest bucle. Em sotmeto al meu penis però no a una relació. Necessito el sexe i odio el sexe.

LA TEVA PARTIDA

La teva partida m'ha deixat amb un llibre dins. Honestament, tot esdeveniment transcendent de la meua vida em deixa amb un llibre dins, el darrer dels quals i, per tant, el que més hores de la meua no-escriptura m'ocupa actualment té a veure amb tu, amb la teva partida. Sóc un escriptor sense obra. Ja veus que m'he adjudicat l'honorable títol d'escriptor encara que no hagi escrit res. Ho has d'entendre, escriure esgota.

Tu pots retornar i jo no. Crònica d'una vida escapçada per l'enveja. Aquest hauria de ser el títol del llibre. Molt tràgic, com de costum. No podia ser d'una altra manera venint del teu amic.

ELS QUARANTA I EL COS

Revisc una part d'aquella perplexitat adolescent davant el canvi que va experimentant el meu cos. Recordo la impotència que em generava veure'm asimètric, deforme i desmanyotat. Desconeixia les noves proporcions de les meves extremitats. Ara, de nou, experimento una mica d'aquella estranyesa en veure com se m'eixampla el ventre, com es va gestant el temut flotador masculí i com va traient el cap la sotabarba.

Hi ha dies que em miro obsessivament al mirall, com acostumava a fer quan era un adolescent. Semblaria que estigués intentant negar la realitat. Busco el vigor i em trobo amb la flacciditat. Sec a l'excusat i la veritat apareix en forma d'uns pits flàccids allà on hi havia pectorals, i el ventre sembla una mena de pneumàtic mig desinflat. No aconsegueixo sentir-me atractiu.

L'OLIVAR

Sóc un paio orgullós, entonat i, a estones, altiu. Què t'haig de dir! Aquests trets del meu caràcter, ahora que m'han ajudat a no dubtar en excés, a

voler emular les persones que prosperen i m'han empès a ser un europeu classe mitjana, no m'han permès oblidar mai que jo no vaig demanar canviar de país. Al contrari, odiava aquest país abans de posar-hi els peus perquè molt abans d'arribar-hi jo, ja ho havia fet el meu pare. El teu pare és a Espanya. Aquesta és una de les expressions més impregnades de significat que recordo. El teu pare te l'ha pres Espanya. Aquest era el significat que jo li atribuïa. Espanya sempre ha estat un rival. Ni tan sols jo, el fill anhelat, vaig poder retenir-lo al meu costat.

En observar el declivi magribí a Europa, l'ocàs de tantes vides fragmentades, com les dels meus pares, el buit identitari de tants fills joves que abracen una religió ritualista o, pitjor, violenta i acomplexada, no puc deixar de pensar que un dels meus records més vigoritzadors del Marroc, al qual atribueixo una dignitat envoltant, és escatològic.

La memòria, ho saps bé, és molt tramposa. Embelleix, maquilla, distorsiona, disfressa. Anar agafat de la mà del meu pare a l'olivar a defecar. Quin gran record! Un record més agradable si a més tenim en compte que deu ser dels estius en què tornava d'Europa.

El meu pare em mirava i sense dir res jo m'alçava. Junts, agafats de la mà, ens dirigíem amb serietat a l'olivar. Un al costat de l'altre, ens posàvem a la gatzoneta i defecàvem. Adorava aquella litúrgia.

No podia dir la paraula *caca*, no podia pronunciar el verb *cagar* davant del meu pare i era del tot desaconsellat utilitzar el substantiu *merda*. El meu pare era inflexible. Són paraules que un fill no pot pronunciar en presència d'una persona gran. El cert, però, és que depositar, depositàvem, i ho fèiem amb una circumspècció que avui em sembla admirable. Mentre ens dirigíem a l'olivar, el meu pare s'entretenia a buscar un parell de pedres llises a les quals extreia la terra incrustada, si convenia, i me'n donava una a mi.

Quan penso en el poble, en aquelles cases amb vestíbul on vivien diverses famílies, em meravella l'aspecte immaculat que encara avui puc demostrar en alguna foto i especialment el decòrum, la pulcritud i la discreció amb què tant els adults com els nens utilitzàvem l'olivar.

Algunes persones significatives en la meua vida han volgut veure en les meves maneres educades i, en ocasions, refinades un intent de sobreadaptació a la meua vida europea. Jo, en canvi, no tinc dubtes sobre això. Les atribueixo al meu pare, a la seva elegància natural per depositar en un medi tan silvestre.

INSOMNI(S)

La Maite està escrivint un assaig sobre el paper de l'insomni en l'obra de Malika Mokeddem. En el seu cas era un aliat. Li permetia compaginar

la medicina amb l'escriptura, allargar el dia, buscar descans en la reelaboració narrativa de la seva vida. De nena, l'insomni va ser un espai de llibertat que s'ocupava de fer créixer llegint, engrandint-lo paraula a paraula, pàgina a pàgina. El seu era un insomni interessant, literat. Jo, en canvi, el pateixo i fantasio amb la idea que esdevingui també per a mi un espai de conquesta. D'entrada segueixo igual. En el mateix punt on ho vas deixar tu. Prenc la benzodiazepina que em vas receptar cada vegada que vull dormir quatre hores seguides, i no ho faig quan em ve de gust pensar en les meves desgràcies. No escric. Penso obsessivament en aquest maleït llibre que no surt. Somio en un futur d'escriptor i em conformo, quin remei, amb els alumnes.

Tedi no seria la paraula exacta. M'agraden els meus alumnes. A diferència dels instituts normals, el meu és per a gent que busca segones oportunitats. Els tinc de totes les edats. M'entendreix veure gent de la meva edat, o més grans fins i tot, intentant aprovar l'ESO. Tinc històries per a deu llibres si prenc la determinació de deixar de lamentar-me i posar-me a treballar.

Ara imparteixo, a més, dos seminaris a la Universitat de Barcelona. Potser aquesta és la millor notícia que et puc donar. Em diverteixo, i sembla que els alumnes també, amb el seminari dedicat a Edward Said i amb un altre que he batejat amb l'altisonant nom de «Literatura de l'altre». M'estic

convertint en un especialista en això de les identitats perifèriques. Fins i tot començo a rebre invitacions per anar a congressos per tot l'Estat i part de l'estranger! Una objecció (sempre hi ha d'haver un però): la feina a l'institut, que és la feina alimentària i hipotecària, no em deixa tota la flexibilitat que voldria.

HIPOTECA

Em pregunto com pot ser que algú que es considera intel·ligent s'atrevisi a comprar un pis per més de tres-cents mil euros i es comprometés amb el banc durant quaranta anys. En tinc pagats deu i me'n resten uns altres trenta. Si arribo als setanta, ho faré de la mà de la meva hipoteca. Una bogeria. No m'atreveixo a fer un pas en ferm amb la Maite i ho vaig fer amb la més gran de les alegries amb el banc. No m'ho explico.

També tu et vas llançar a l'aventura hipotecària. Et vas deixar portar per la insània col·lectiva que hem viscut en aquest país, però, en un rampeu premonitori, prens una gran decisió, vens un temps abans de la tan injuriada crisi que estem vivint i te'n vas. Envejo la teva baraca. O potser no seria just atribuir-ho a la baraca. Restaria mèrits al teu instint empresarial. Alguna influència deu haver tingut el teu pare en aquest olfacte per als negocis. Comprar i vendre a temps, prendre la decisió en el moment just. No, definitivament no és

ni casualitat ni baraca. Són els teus gens, sempre atents als negocis.

Jo vaig ser l'ingenu. El fill d'immigrants que va voler ser propietari.

Mes a mes i així fins als setanta anys. La victòria s'acosta.

L'ALTRE. EL TEU PACIENT

Una vegada em vas explicar una anècdota referent a un dels teus pacients. Afligit, t'havia comentat que cada vegada que tu li feies un comentari que no era del seu grat, ell desitjava que t'atropellés un cotxe. Un dia que tenies molta pressa vas abandonar el despatx un o dos minuts després que ho fes ell. En travessar el carrer, davant dels seus nassos, pam, et va atropellar un cotxe. Vas saber dels seus desitjos després del teu accident. Tu vas patir un trencament de tibia i peroné, i el teu pacient un sentiment de culpa terrible. En reprendre el tractament es va disculpar pels seus mals desitjos. Tu el vas voler tranquil·litzar, fer-li veure que el teu accident i la seva fantasia no tenien cap relació. I ell et va dir una cosa que et va impactar: «Sovint tinc la sensació que la meua fantasia, les idees que em pul·lulen pel cap, aquarteren més veritat que la meua vida. Sé que no li he causat l'accident. Però també sé que en sóc el responsable. Les meves idees se m'imposen amb la contundència física d'un cos».